

היתרונות של צביקה

זהו סיפורו של צביקה הצב. צביקה סוחב את ביתו על הגב. הבית של צביקה – צורתו ככיפה. חזק וקשה, כזה, שלא הורסים במהרה. את הבית של צביקה אי אפשר לקחת. זהו בית פרטי שמתנייד עם צביקה בנחת.

היה זהו קיץ לוהט במיוחד, צביקה שהיה בביתו הנחמד. ישב התבשל מהשמש הקופחת, עד שפניו כבר הזילו דמעות שיכלו למלא את חדר המקלחת. החום לא פסק וצביקה התייאש, צעק וכאב: "את הבית הזה אני לא רוצה, שמישהו ייקח אותו ממני עכשיו!"

צביקה פשט את ביתו מעליו ונשם לרווחה: "אני חופשי ומאושר, כבר לא כבול לבית שהכביד וחימים גב וצוואר".

רגע אחרי, החליט לצאת לטייל ולפתע הביט לשמיים והבחין, על העץ ישב ינשוף, בכה ואת ראשו הרכין. מול קולו השבור של הינשוף צביקה לא יכל להבליג, ומיד שאל: "ינשוף, מדוע אתה כפוף?"

הינשוף ניגב את הדמעות וענה שהוא קצת עצוב כיון שהוא מסתנור מאור היום שבחוץ ולא יכול לשוחח עם אנשים שיצאו סתם כך לרוץ. הוא המשיך והסביר שאמנם עיניו חדות והוא רואה למרחקים בלילות, אבל כשאור השמש בוהק, עיניו מתערפלות.

צביקה הקשיב לינשוף ואמר: "לראות בחושך זה נהדר! לך יש משהו שאין לאחרים, אתה יכול לצפות טוב מכולם בכוכבים"

הינשוף חיך וצחק "זה נכון, אוכל לעזור בלילה לאנשים אבודים. למצוא את ביתם, כדי שילכו לישון לפני שהלילה תם".

הצב התקדם בשביל שבין העצים, מסופק מהצלחתו לעודד אחרים. פתאום, ראה רגליים צהובות עם נמשים. ליד הרגליים הארוכות שכב לו תפוח מבריק ואדום, כזה שצביקה היה רוצה לטעום. הרגליים התחילו לנוע ואז ראה צביקה ג'ירפה מנסה להגיע עם פיה לקרקע. את התפוח הג'ירפה לאכול ביקשה, אבל הצוואר הארוך, להתכופף לאדמה עליה הקשה. עמדה מתוסכלת והביטה בתפוח בעיניים כלות: "מה אוכל עוד לעשות?".

בעודו עומד מתבונן מהצד רעיון נגלה לנגד עיניו, ישנו עוד תפוח מבריק ואדום שתלוי בצמרת עץ. כזה שכדי לקפוץ אליו, צריך להתאמץ. קרא אל הג'ירפה ואמר לה שהתפוח אותו היא מבקשת ורוצה, בעצם מונח עבורה בצמרת העץ הנמצא לידה. המשיך צביקה להסביר לג'ירפה את היתרונות: "רק את יכולה להגיע אליו, בזכות צווארך הארוך, על התפוח הזה אף אחד עוד לא הספיק לדרוך".

הג'ירפה שמחה וראתה שהצוואר הארוך אינו רק חיסרון, כזה שמקשה עליה לרכון.

צביקה שלנו המשיך בדרכו. יום עמוס. עכשיו שמע לפתע קיפוד קורא לעזרתו בהיסוס. הקיפוד רצה לחצות את הנהר הקריר בתוך בול עץ צר, אבל הקוצים שלו, נפוחים מידי, ולכן לא עבר. גם הפעם צביקה לא הסס לעזור, וחשב איך דווקא בעזרת הקוצים יהיה ניתן את הנהר לעבור. "אם ניקח כמה קוצים ונתקע כיתדות על בול העץ, נחצה את הנהר בהצלחה ובבטחה לאורכו ומן הרטיבות נחלץ".

הקיפוד לעצתו של צביקה שמע וגם שלח לו באוויר נשיקה. צביקה המשיך בדרכו מאושר, אך אז נזכר שביתו שלו, מאחור נשאר.

היום כבר נגמר, השמש שקעה ובראשו של צביקה, התגבשה תובנה. כולם מתמודדים עם איזושהי מגבלה או חסרון, אבל זה לא אומר שאי אפשר לאתר עבודה פתרון. לא תמיד צריך לשנות דברים בעצמינו אלא רק למצוא רעיון יצירתי בעזרתו נוכל לממש את כשרוננו ויכולותינו.

החושך הגיע ואיתו רוח קרירה, צביקה החליט שאת ביתו אל גבו הוא מחזיר כי הסכים שלהיות מי שהוא זה הכי אדיר. אמנם הבית שלו קצת גדול וכבד אבל אותו הוא לא מוכן לאבד. גם אם יש קושי ומורכבות, הבית שלו שומר ומגן עליו כמאות. הוא מודה על כל הדברים, אלו שיש וגם על אלו שאין, כי חסרון הוא גם יתרון לפעמים – ולכן בחלקנו תמיד עלינו להיות שמחים.